

SK GN Our Century So Far

Mathijs F Scheepers schetst in Our Century So Far een beeld van de 21ste eeuw tot nu toe. Hij gooit daarbij speeches, stand-up, twitterfragmenten, bits & bites, clickbaits, algoritmes en alles wat ons helpt onze mening te vormen in de strijd. Als performer kruipt hij in de huid van de grote en kleine spreekbuizen van deze eeuw die het podium van het wereldtoneel innemen. In een indrukwekkende concert setting spreekt hij het publiek toe.

Langzaam maar zeker komt onze blik op de wereld, op de ander en op onszelf op losse schroeven te staan in een wervelende waterval van informatie. En dat is tegelijk onthutsend en entertainend, zoals onze 21ste eeuw zelf!

SKaGeN is een avontuurlijk theatercollectief, gevestigd in Antwerpen. Sinds 2000 maakt het gezelschap geëngageerde voorstellingen die een breed publiek in het kunstcircuit aanspreken. SKaGeN beschouwt theater als een levende kunst, zonder grens of vaste vorm. Het onderzoekt en presenteert haar actuele onderwerpen dikwijls op eigenwijze manieren, dikwijls geflankeerd door de nieuwste technologieën. Het resultaat zijn verfrissende en relevante voorstellingen die op tournee gaan in binnen- en buitenland. Meer info op skagen.be.

Credits

Concept & Spel: Mathijs F Scheepers

Coach: Carly Wijs

Technisch ontwerp: Karl Klomp

Kostuum: Barbara Delaere

Techniek en ondersteuning: Johannes Vochten, Bob Cornet,

Grafisch ontwerp: Lidia Nagibina

Zakelijke leiding & coördinatie: Korneel Hamers

Technische coördinatie: Eric Engels

Productie: SKaGeN, De Studio

Met steun van: PerPodium & De Vlaamse Gemeenschap

Onderstaand fragment is een neerslag van de podcast waarin Mathijs F Scheepers in gesprek gaat met psycholoog Evi Verbeke.

Mathijs: Ik heb het gevoel dat een aantal technieken van manipulatie recent breder worden toegepast. Trump was de eerste president die zich op Twitter begaf. Dat was toen echt een schande. Nu gebruikt iedere politicus het als platform. Trump draaide voortdurend de feiten om, en dat is volgens mij doorgesijpeld ook naar ons politiek systeem. Waarheid is heel moeilijk geworden. Er was, ook binnen de media, een soort ijkpunt waar we waarheid konden vinden. Dat gevoel is bij mij verdwenen.

Er wordt voor u beslist welke informatie wanneer wordt meegedeeld. Er is bijvoorbeeld ook de *Digital Service Act* van de EU, dat is gestemd maar bijna niet in de kranten verschenen. Volgens die Act voert de EU controle uit op alles wat op platformen zoals X (Twitter) verschijnt. De beheerders van social media platformen worden ook verondersteld dat te doen. Je kunt bijvoorbeeld niet schrijven dat de aarde plat is. Er wordt gecensureerd nog voordat het is verschenen.

Evi: Je zou kunnen zeggen: 'natuurlijk is de wereld rond, waarom zouden we iets anders verkondigen?'. Zo kom je voor je het weet op zeer glad ijs terecht. Wie mag er de waarheid claimen? En kan een maatschappij verdragen dat er verschillende manieren zijn om naar de werkelijkheid te kijken? Dat is eigenlijk de centrale vraag die de politiek niet bezighoudt.

Hoe creëren we een maatschappij waarin we het verschil kunnen toelaten?

M: Meer dan hier wordt in de Verenigde Staten na een grote gebeurtenis of crisis gekeken hoe het werd aangepakt, er wordt aan factchecking gedaan. Ik zag onlangs zo'n fragment over corona waarin een Member of Congress een factchecker ondervraagt die verantwoordelijk was voor de medische factchecks. Hij vraagt die man: 'Bent u dokter?'. De factchecker antwoordt 'neen'. Dus die man had medische opinies van artsen in verband met corona beoordeeld op hun waarachtigheid. Maar de vraag is dus vanuit welke autoriteit?

E: Het toont vooral hoe broos waarheid is en hoe weinig plaats waarheid kan krijgen. Misschien is het daarom logisch geworden dat we stemmen op politici die liegen, of niet echt voor iets staan. Waarheid is iets kwetsbaars geworden en net daarom makkelijker toe te eigenen. In de anekdote is er iemand die wel claimt het te hebben en geen moeite heeft met de onmogelijkheid van wat waar is. Op welk terrein het ook gebeurt, want jouw voorbeeld over de aarde is rond is dan heel treffend. Uiteraard is de aarde rond, daar hoeft geen discussie over te zijn. Maar mensen verbieden om te zeggen dat de aarde plat is, is nog van een andere orde. Als iemand een eigen geloofssysteem heeft

zonder daar anderen mee te schaden, is er in principe geen probleem. Maar waarom zou het niet gezegd mogen worden? Want zo ga je de dialoog en het elkaar in vraag stellen ook meteen kortsluiten.

M: Ik ben in die zin een dialecticus, ik geloof in het principe 'these antithese synthese' en daar samen slimmer van worden. Naar mijn gevoel is er een versnelling opgetreden tijdens de corona crisis wat betreft de uitschakeling van het debat. Nu is dat thema afgehandeld, de crisis is bezworen, maar we hebben wel het mechanisme overgehouden. We willen de discussie niet meer.

Misschien iets om af te sluiten. Salman Rushdie zei tijdens een speech dat als iemand zegt: 'Ik ben pro vrijheid van meningsuiting, maar...' hij stopt met luisteren. Je kunt zo iets niet koppelen aan 'maar'.

E: Zelfs de meest vreemde dingen, of zaken die indruisen tegen de wetenschap, moeten kunnen worden gezegd. Want dan kan iemand nog steeds reageren en het nonsens vinden. Als het niet meer gezegd mag worden, kan het ook niet worden tegengesproken.

Dit gesprek kunt u beluisteren via deze link:

<https://on.soundcloud.com/mibqQS>